

ΤΑ ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΗΣ... ΦΥΓΗΣ

Βενιζέλε μας, πατέρα τῆς λεπίδας,
Βενιζέλε μας, πατέρα τῆς... φυγῆς
ἐγινήκατε ρεζίλι τῆς πατρίδας,
ἐγινήκατε κορόιδο ὅλης τῆς γῆς

Βενιζέλε φουκαρᾶ μόνο σὺ τὸ ξέρεις
τὸ στρατὶ ποῦ φέρνει πίσω - πίσω στὴ Φραγκιά.

Τσύριε Πρόεδρε, Τσύριε Πρόεδρε
Μεγάλη σου εἶνε τὴν ἡ ζετσιπωσιά,
μεγάλη σου κι' γλῶσσα κ' ἡ ἀδιαντροπιά.
Σὰν τὸ παιδί τοῦ Ζερζεβούλη σὲ θωρῶ
ποῦ δὲ φοβάται νὰ πατήσῃ τὸ σταυρό.

Λευτεριά, ἀλήθεια, λευτεριά τὸν χάρο... τὸν ψηφᾶμε
καὶ γιὰ τὰ σὲ στὸ μέτωπο ποτέ δὲ ξαναπᾶμε.
Βενιζέλε μας στῶν ξένων τὴν ἀγκάλη
τὴν Ἑλλάδα μας τὴν ἐρριζες γερά
καὶ μαζὺ τὴν ξεζουμιάσατε καὶ πάλι
μᾶς τὴν δώσατε νὰ κάνουμε καλά.

Βενιζέλε φαρφίρη. μόνο ἐσὺ, τὸ ξέρεις
τὸ στρατὶ ποῦ φέρνει πέρα - πέρα στὸ Δαφνί.

ΑΕΡΑ ΖΗΤΗΣΕΣ ΑΕΡΑ ΠΗΡΕΣ...

ΚΑΤΑΒΡΕΓΜΑΤΑ

Κι' όσες κοπέλλες αγαπᾶς κι' όσες σέ είπαν ταῦρο
όλες πικρά εκλάψανε όταν σέ είδαν μαῦρο
κι' ἀπ' τόν καῦμό τους πένθιμα μαντύλια ἀγοράσανε
κι' ἀπ' τή μεγάλη λύπη τους τῆς φοῦστες κατεβάσανε.

Κι' εκλείσανε τὰ ντεκολτέ γιατ' ἔφυγεν ὁ Μάγος
ὁ Γόης ὁ περίφημος καὶ ὁ Βασιλοφάγος,
αὐτός ποῦ τήν Ἑλλάδα μας τήν εἶχε καβαλλήσει
καὶ δίχως τὰ τήν παντρευτῆ ζητοῦσε νὰ γεννήσῃ.

Ποῦ εἶνε τὰ ταξείδια σου μετῆς δολοφονίες τους;
Ποῦ σοῦ σκαρῶναν ὑπουργοὶ μαζὺ μετῆς κυρίες τους;
Ποῦ εἶνε καὶ ὁ Γύπαρης μετῆς τῆς τρανῆ ἀσφάλεια
ποῦ μάτια δὲν σοῦ ἄφησε οὔτε καὶ ματογάλια;
Ποῦ εἶναι ἡ Λιλίκα σου, ποῦ εἶνε ἡ Μελένια
ποῦ εἶναι κι' ὁ Μελέτιος μετὰ κομμένα.... γένεια;
Δὲν εἶσαι πειὰ ἄγγελος ἐσύ, τώρα ἀγγελίζου ἀλλοὶ
κι' ἐκεὶ ποῦ ἔπινες νερὸ τώρα θὰ πίνουν ἀλλοὶ.

ΤΟ ΛΥΠΗΤΕΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΒΕΝΙΖΕΛΑΙΝΑΣ

Μακρὰ σου πῶς θὰ ζήρω; πῶς θὰ λησμονήσω, Λευτέρη μου χρυσέ;
Πέτρα βαρειὰ θὰ δέσω στὸ Φάληρο νὰ πέσω μιὰ νύχτα, δι' ἐσέ.
"Αχ ἔλα πίσω πάλι στὴ δόλια μου ἀγκάλη νὰ πῆς λίγο βυζί.
Ψυχὴ μου ἀγαπημένη, ὁ «Νάρκισσος» προσμένει νὰ φύγουμε μαζύ.

Τὸ ξύλο μὴ φοβᾶσαι μαζύ μου όταν θάσαι
μπουλοῦκο μου κακέ.

"Ἐλα νὰ γίνῃς τάπα, ἔλα νὰ δῆς τὸν Πάπα.
Μπεριτόδουλε γλυκέ.

Εἶμαι μικρὴ κοπέλλα, κι' ἔχω φωτιὰ καὶ τρέλλα
γιὰ σένα στὴν καρδιά.

"Αχ, πάπια μου καὶ χήνα ἢ ἔλα στὴν Ἀθήνα
ἢ ἄντε πειὸ μακρὰ.

Η ΖΩΗ ΕΝ ΤΑΦΩ ΤΟΥ ΜΑΡΚΑΝΤΩΝΑΚΗ

ΜΑΚΡΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. Και ποῦ θὰ λημεριάσουμε ; Λευτέρη θὰ μᾶς πιάσουνε.

BENIZEΛΟΣ. Σβῶς' τὸ φῶς νὰ μὴ μᾶς δοῦνε γιατί μου βρωμᾶ ματσούκα,
μπάρωσε καλὰ τὴν μπόρτα κι' ἔμπα μέσα στὴ σεντούκα.

ΜΑΡΚΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. Ἄχουτα ξελιγώθηκα... Κατάρτα καὶ ἀνάθεμα ἀπὸ στὴ κεφαλή τους.

BENIZEΛΟΣ. Βράσε ραδίκια Κλέαρχε νὰ πιούμε τὸ ζουμί τους.

ΜΑΡΚΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. Μποροῦτι σᾶν νὰ μύρισε. Φοδᾶμαι... θὰ ταραξῶ.

BENIZEΛΟΣ. Σῶπα... Δὲν εἶναι τίποτις... Τώρα θὰ πὰ ν' ἀλλάξω!

ΜΑΡΚΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. Πεινάω... Ἄχ, κοτόπουλο κοκινιστό μυρίζει!

BENIZEΛΟΣ. Ἄχ νᾶχα ἓνα τέντζερη σπανάκι μὲ τὸ ρύζι!...

ΜΑΡΚΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. Καὶ σαλιγκάρια γιαχνιστά. Ἄλλὰ ποῦ τέτοια τύχη.

ξύλο μονάχα φάγαμε στὸ κῶλο μὲ τὴν πήχη
καὶ τενεκέδες μπόλικους... Καὶ τώρα δλοένα
κλαίγες ἐσὺ ἐμένανε κ' ἐγὼ νὰ κλαίγω σένα.

BENIZEΛΟΣ. Σῶπα... Μὴν ἀπελπίζεσαι... Μπορεῖ νὰ ξαναφᾶμε καὶ πάλι στὴν Ἀθήνα

ΜΑΡΚΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. Ἄν θέλῃς νὰ μᾶς κάψουνε μὲ νέφτι καὶ μπενζίνα...

Ἄν θέλῃς νὰ μᾶς ρίξουνε στῶν σκουπιῶν τὸ κάρρο.

Ἐκεῖνοι θέλουν μοναχὰ τὸν **Κῶτσο τὸν Κουμπάρο**,

BENIZEΛΟΣ. Τότε ἴντα νὰ κάνουμε ;

ΜΑΡΚΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. Νὰ μποῦμε στὸ ζυμπλί

καὶ νὰ καθίσουμε ψηλά νὰ μὴ μᾶς φαν' οἱ φύλλοι.

BENIZEΛΟΣ. Ἄκου τι ἀπεφάσισα στὰ ὕστερα νὰ κάμω.

θὰ πέσω ἐγὼ τὰ μπρούμυτα κι' ὕστερα ἐσὺ ἀπὸ πάνω
καὶ θὰ μὲ σφίγῃς δυνατὰ ἀπ' τὸ πρωτὸ ὡς τὸ βράδυ
καὶ διαρκῶς θὰ μὲ ζουπᾶς ὡς ποῦ νὰ μοῦ εγῆ τὸ λάδι.

ΜΑΡΚΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. Ἄδίκως τὰ σφιξίματα, ἡ τύχη δὲν θ' ἀλλάξῃ

γιατ' ὅποιος φάει τὸ λάδι σου ἀμέσως θὰ λυσαάξῃ.

Ἡ ΤΟ ΒΑΣΙΛΗΑ ΜΑΣ Ἡ ΘΑΝΑΤΟ !!!

Σκάστε, πλαντᾶχτε δαίμονες κ' ἀντίχριστοι μὲ κέρατα
σκουλίκια βρωμοπρόσωπα, φαρμακωμένα τέρατα,
σκᾶστε καὶ τρεμουλιάξατε κι' ὁ Βασιληᾶς θὰ ζήση
καὶ θάρθη στὴν Ἑλλάδα μας γιὰ νὰ σᾶς καταλλήση.
Τὰ δόντια μὴ τὰ τρίζετε καὶ δὲν θὰ σᾶς περάση...
ὁ Κωνσταντῖνος ἔρχεται καὶ θὰ σᾶς ξεδοντιάση.
Πάρτε ὅ,τι μᾶς δώσατε μὲ μόχθο καὶ μὲ θρήνο
κάλιο ἢ Ἑλλάδα νηστική καὶ μὲ τὸν Κωνσταντῖνο.

Δὲν θέλουμε ἄσπρο ψωμὶ μᾶς φτάνει ἢ μπομπότα,
τοῦ Μπιζανιοῦ οἱ ἥρωες δὲν ἔτρωγαν μπισκότα
ἀλλὰ ψωμάκι καὶ νερὸ, κρεμμύδι καὶ ἀλάτι
φτάνει νὰ ἦταν ὅλοι τους κοντὰ στὸ Στρατηλάτη.
Ἔρχεται ὁ λεβέντης μας, τὸ Ἐθνικὸ καμᾶρι,
ἔρχεται ὁ Νυμφίος μας μὲ τοῦ θεοῦ τὴν χάρι.
Πέστε νὰ προσκυνήσετε καὶ πὲς πῶς μετανοιώσατε,
καὶ ἂν τὸν ἐξεχάσατε καὶ ἂν τὸν φαρμακώσατε
ΕΚΕΙΝΟΣ εἶνε Ἡρωας καὶ θὰ σᾶς συχωρέση.
ἀλλὰ ἀλοίμονον σ' αὐτὸν ποῦ δὲν θὰ τοῦ προσπέση.
καλλίτερα ν' ἀνοίξη ἡ γῆ καὶ μέσα νὰ τὸν χώση
παρὰ τὸν Κωνσταντῖνο μας στοὺς ξένους νὰ προδώση.
Ὁ Κωνσταντῖνος ἔρχεται καὶ πειὰ δὲν μᾶς τὸν παίρνουν,
οἱ ξένοι τὸν ἐδιώξαν κ' οἱ Ἕλληνες τὸν φέρουν.

